

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Vadima Hlavatého a Mgr. Martiny Weissové a ve věci

žalobce

P. K.

zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
se sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti

žalovanému

Úřad městské části Praha 1

se sídlem Vodičkova 681/18, 115 68 Praha 1
zastoupen advokátem Mgr. Štěpánem Holubem
se sídlem Za Poříčskou bránou 365/21, 186 00 Praha 8

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu,

takto:

- I. Zásah žalovaného, spočívající v nesejmutí oznámení o možnosti převzít písemnost – usnesení o ustanovení opatrovníka ze dne 27. 6. 2014, č. j. DOP/4902/2014-Kar, obsahující jméno a příjmení žalobce, datum narození žalobce, trvalý pobyt žalobce a

doručovací adresu žalobce, z webové stránky žalovaného, dostupné na URL <https://www.praha1.cz/>, po doručení písemnosti veřejnou vyhláškou, byl nezákonný.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 14 342 Kč, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce advokáta Mgr. Václava Voříška.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který spatřoval v nepřiměřeně dlouhém zveřejňování veřejné vyhlášky o možnosti převzít písemnost – usnesení o ustanovení opatrovníka ze dne 27. 6. 2014, č. j. DOP/4902/2014-Kar, obsahující jméno a příjmení žalobce, datum narození žalobce, trvalý pobyt žalobce a doručovací adresu žalobce na webové stránce žalovaného, dostupné na URL <https://www.praha1.cz/>.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a repliky žalobce

2. Žalobce v podané žalobě uvedl, že nerozporuje, že předmětné usnesení mu bylo možné doručovat veřejnou vyhláškou podle § 25 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“). Veřejná vyhláška však má být podle žalobce sejmuta poté, co dojde k fikci doručení, přičemž ta v daném případě nastala již dne 12. 7. 2014.
3. Odkázal na čl. 5 odst. 1 písm. b) a písm. e) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. 4. 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů), ve znění rozhodném (dále jen „GDPR“). Zdůraznil, že osobní údaje lze zpracovávat pouze v souladu se stanoveným účelem (zásada účelového omezení); platí rovněž tzv. zásada omezení uložení, podle které nemohou být osobní údaje uloženy ve formě umožňující identifikaci subjektů údajů po dobu delší, než je nezbytné pro účely zpracování.
4. Vysvětlil, že smyslem a účelem zveřejnění osobních údajů ve veřejné vyhlášce o možnosti převzít písemnost je informovat adresáta o tom, že si může předmětnou písemnost převzít, a také vytvořit zákonné podmínky pro případné uplatnění fikce doručení, pokud si adresát písemnost ve stanovené době nevyzvedne. Jelikož došlo k fikci doručení, byl účel doručování splněn a další zveřejňování osobních údajů žalobce nesledovalo smysl a účel doručování veřejnou vyhláškou. Uvedl, že k zákonnému doručení došlo již dne 12. 7. 2014, žalovaný však předmětný dokument zveřejňoval ještě více jak 5 let poté, když k jeho odstranění došlo teprve v reakci na předžalobní výzvu, kterou žalobce žalovanému zaslal dne 14. 10. 2019. Žalobce shrnul, že předmětný dokument byl zveřejňován minimálně v době ode dne 27. 6. 2014 do dne 14. 10. 2019. Veřejná vyhláška však měla být odstraněna bezprostředně po 15 dnech od vyvěšení, kdy došlo k fikci doručení dle § 25 odst. 2 správního řádu.
5. Žalobce poukázal na to, že žalovaný ve svém vyjádření k předžalobní výzvě uvedl, že ze své internetové úřední desky odkaz na veřejnou vyhlášku v této lhůtě odstranil. Žalobce však nesouhlasil s přesvědčením žalovaného, že tento nenese odpovědnost za to, pokud bylo k předmětnému dokumentu možné získat přístup pomocí vyhledávače Google. Žalobce naopak namítal, že odpovědnost správce údajů za to, že nedojde k jejich úniku, je absolutní, přičemž

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

žalovaný mohl snadno zabránit indexaci tím, že by tuto zakázal pomocí souboru „robots.txt“. Nesporoval tvrzení žalovaného, že tento zákaz některé vyhledávače nerespektují. Namítal však, že v nyní projednávané věci je podstatné pouze to, že vyhledávač Google zákaz indexace respektuje a že žalovaný ani nijak neprokázal, že by indexaci zakázal. Uvedl, že k řádnému svěšení veřejné vyhlášky tedy bylo nutné odstranit předmětný dokument ze serveru žalovaného; nepostačovalo odstranění odkazu, neboť přístup k předmětnému dokumentu umístěnému na serveru žalovaného bylo nadále možné získat pomocí vyhledávače Google. Poukázal na to, že tohoto problému se žalovaný mohl vyvarovat, pokud by internetovým robotům zakázal indexaci úřední desky a zde zveřejněných dokumentů. Dodal, že Úřad pro ochranu osobních údajů takový postup považuje za jediný zákonný způsob vedení internetové úřední desky, neboť umožnění indexace internetové úřední desky znemožňuje správci údajů dostát svým povinnostem podle § 13 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“); a nyní i podle GDPR; odkázal přitom na stanovisko Úřadu pro ochranu osobních údajů č. 1/2011.

6. Shrnutí, že zveřejňování veřejné vyhlášky trvalo o přibližně 5 let déle, než bylo z hlediska zákona nutné. Měl za to, že není rozhodné, že k tomuto nezákonnému zásahu došlo patrně neúmyslně, neboť žalovaný si neuvědomil, že předmětný dokument bude pomocí vyhledávače Google přístupný i poté, co z úřední desky odstraní odkaz k jeho stažení. Zavinění správního orgánu totiž není nijak relevantní. Uvedl, že tímto nezákonným postupem žalovaného došlo k závažnému zásahu do veřejných subjektivních práv žalobce, zejména do jeho práva na ochranu osobních údajů, práva na informační sebeurčení, práva na ochranu soukromí a práva na ochranu osobnosti. Uvedl, že se o zveřejňování veřejné vyhlášky dozvěděl od svého přítele dne 10. 10. 2019, a proto je žaloba podána v zákonné lhůtě.
7. Závěrem žalobce vyslovil svůj nesouhlas a nesouhlas svého zástupce se zveřejněním jejich osobních údajů na internetu Nejvyšším správním soudem. Žalobce doplnil, že se jedná o upozornění pro Nejvyšší správní soud, nikoliv o žalobní námitku.
8. Žalobce navrhl soudu, aby určil, že zásah spočívající v nepřiměřeně dlouhém zveřejňování veřejné vyhlášky o možnosti převzít písemnost – usnesení o ustanovení opatrovníka ze dne 27. 6. 2014, č. j. DOP/4902/2014-Kar, obsahující jméno a příjmení žalobce, datum narození žalobce, trvalý pobyt žalobce a doručovací adresu žalobce na webových stránkách žalovaného dostupné na URL <https://www.praha1.cz/>, byl nezákonný.
9. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 19. 12. 2019 uvedl, že žaloba je nedůvodná, jelikož žalovaný předmětnou veřejnou vyhlášku zveřejňoval v souladu s § 25 správního řádu s tím, že po uplynutí zákonné lhůty byla tato písemnost z úřední desky v souladu se správním řádem odstraněna. Vysvětlil, že k vyvěšení předmětné písemnosti na úřední desku došlo dne 27. 6. 2014, přičemž poslední den patnáctidenní lhůty připadl na sobotu 12. 7. 2014; vzhledem k tomu, že poslední den lhůty připadl na nepracovní den, bylo posledním dnem lhůty pondělí 14. 7. 2014, kdy byla písemnost z úřední desky sejmuta. Ode dne následujícího, tedy od 15. 7. 2014, nebyla tato písemnost vyvěšena na úřední desce žalovaného a veřejnost tak k této písemnosti nemohla mít prostřednictvím úřední desky žalovaného přístup. Poukázal na to, že účelem zveřejnění písemnosti na úřední desce je umožnit adresátovi písemnosti výkon jeho práv a oprávněných zájmů. Odkázal na čl. 6 odst. 1 písm. c) GDPR, podle kterého je zákonné takové zpracování osobních údajů, které je nezbytné pro splnění právní povinnosti vztahující se na správce. Pokud jde o účel a rozsah zpracovávaných osobních údajů, měl za to, že postupoval plně v souladu s čl. 5 odst. 1 písm. b) a písm. e) GDPR. Shrnutí, že veřejnou vyhlášku zveřejnil na účelem plnění své zákonné povinnosti a v souladu se zákonem. Žalovaný měl dále za to, že ve věci není pasivně legitimován. Uvedl, že sám žalobce tvrdí, že webovou stránku obsahující kopii předmětné veřejné vyhlášky zkopíroval a zveřejňoval provozovatel internetového prohlížeče Google, nikoliv žalovaný; v této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 24. 9. 2019 ve věci C-136/17, podle kterého odpovědnost za zpracování osobních údajů v rámci

internetového vyhledávače nese provozovatel tohoto vyhledávače. Zdůraznil, že tím, že provozovatel internetového vyhledávače Google měl na předmětnou písemnost odkazovat v rámci indexace, dostal se do pozice tzv. nového správce. Upozornil taktéž na to, že žaloba byla podána opožděně, jelikož objektivní lhůta k jejímu podání začala plynout dne 15. 7. 2014, tj. dnem následujícím po fikci doručení, a uplynula dne 15. 7. 2016. Dodal, že žaloba je částečně nesrozumitelná a že je-li možné se svých práv domáhat žalobou na plnění, není přípustná žaloba na určení.

10. Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl.
11. Žalobce v replice ze dne 20. 1. 2020 zdůraznil, že to byl žalovaný, kdo veřejnou vyhlášku zveřejňoval po dobu 5 let na svém serveru, nikoliv vyhledávač Google. Žalovaný totiž neodstranil samotný dokument obsahující veřejnou vyhlášku ze svého webového serveru ani 5 let poté, co byla veřejná vyhláška sejmuta z jeho úřední desky. Žalobce vysvětlil, že žalovaný dne 12. 7. 2014 ze své úřední desky odstranil pouze odkaz ke stažení veřejné vyhlášky, neodstranil však veřejnou vyhlášku ze svého serveru; současně umožnil, aby vyhledávač Google zaindexoval veřejnou vyhlášku a tedy zobrazoval odkaz k jejímu stažení ve výsledcích svého vyhledávání. V důsledku těchto dvou pochybení byla veřejná vyhláška volně dostupná na internetu ke stažení z webového serveru žalovaného, byť odkaz k jejímu stažení bylo nutné znát, nebo jej bylo možné získat pomocí Google nebo jiného vyhledávače. Žalobce proto odmítl tvrzení žalovaného, že veřejná vyhláška byla účinně odstraněna dne 14. 7. 2014, kdy byla sejmuta z úřední desky; k účinnému odstranění veřejné vyhlášky bylo totiž nezbytné, aby byla odstraněna samotná veřejná vyhláška ze serveru žalovaného. Žalobce poukázal opětovně na stanovisko Úřadu pro ochranu osobních údajů a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2018, č. j. 9 As 198/2018-37. Zdůraznil, že sporuje v podstatě toliko to, zda byl žalovaný oprávněn zveřejňovat veřejnou vyhlášku i 5 let poté, co nastala fikce doručení veřejnou vyhláškou. Setrval přitom na tom, že pasivně legitimovaný je žalovaný. Uvedl zejména, že je to žalovaný, komu náležel webový server, kde byla veřejná vyhláška obsahující osobní údaje žalobce zveřejňována, resp. odkud ji bylo možné stáhnout a uložit. Rozsudek Soudního dvora Evropské unie sp. zn. C-136/17 nepovažoval za příléhavý; dodal, že odpovědnost primárního správce údajů a Google se nijak nevylučuje. Za podstatné žalobce považoval to, že žalovaný postupoval nezákonně, když 1) nezakázal indexaci internetové úřední desky a 2) naprosto zbytečně a excesivně zveřejňoval veřejnou vyhlášku obsahující osobní údaje žalobce i 5 let poté, co došlo k fikci doručení. Uvedl, že žalovaný odpovídá i za dokumenty, které lze stáhnout z jeho serveru, byť na svém webu odkaz k jejich stažení neuváděl, ale tento byl dostupný jen pomocí Google nebo těm, kteří internetovou adresu k souboru získali jiným způsobem. Žalobce dále uvedl, že žaloba je včasná, neboť žalobu proti trvajícím nezákonnému zásahu lze podat do dvou měsíců poté, kdy je trvajícím nezákonný zásah ukončen. V tomto případě nezákonný zásah, tedy uveřejňování veřejné vyhlášky, trvalo minimálně ke dni 14. 10. 2019. Vysvětlil, z jakého důvodu žalobu podal, a odmítl, že by v případě požadavku určení nezákonnosti zásahu musel prokazovat „dostatečný právní zájem“.
12. Žalovaný ve vyjádření ze dne 27. 3. 2020 zpochybnil pravost a důvěryhodnost jediného důkazu předloženého žalobcem, který má prokázat, že žalovaný měl mít na svém serveru k dispozici dokument s osobními údaji žalobce i po 12. 7. 2014, tedy prostý nedatovaný printscreen webové obrazovky z vyhledávače Google. Uvedl dále, že žalobce nikterak nespecifikoval svého přítele, který mu měl informaci o nezákonném zásahu žalovaného poskytnout, a neuvedl ani žádné další informace, které by potvrzovaly jeho tvrzení, že se o nezákonném zásahu dozvěděl dne 10. 10. 2019. Poukázal na to, že předložený printscreen naznačuje, že se žalobce o nezákonném zásahu dozvěděl již dříve, a to dne 28. 3. 2019. Dovodil, že žaloba byla tudíž podána opožděně.
13. Žalobce v podání ze dne 10. 7. 2020 v reakci na tvrzení žalovaného o neprůkaznosti důkazů navrhl provést jako důkaz videozáznam zveřejňování jeho osobních údajů na webu žalovaného, který z opatrnosti pořídil. Uvedl, že včasnost žaloby vyplývá i z videozáznamu, který byl pořízen dne 14. 10. 2019. Z videozáznamu plyne, že minimálně ještě dne 14. 10. 2019 k nezákonnému

zásahu docházelo, tudíž žalobu bylo možné podat nejpozději do dne 14. 12. 2019. Uvedl, že údaj o druhé návštěvě stránky, jak je vidět v printscreenu, je údajem o tom, kdy stránku navštívil přítel žalobce, který posléze žalobci o zveřejňování dokumentu řekl až dne 10. 10. 2019, když se viděli; následně tento přítel pořídil videozáznam na svém počítači. Žalobce zopakoval, že lhůta k podání zásahové žaloby začne plynout teprve od okamžiku, kdy je zásah ukončen.

III.

Ústní jednání

14. Na ústní jednání dne 7. 4. 2021 se osobně dostavil žalobce; nikoli však právní zástupce žalobce, jenž se z jednání podáním ze dne 7. 4. 2021 omluvil a souhlasil s jeho konáním bez své nepřítomnosti.
15. Žalobce se na ústním jednání vyjádřil tak, že na podané žalobě trvá a odkázal na argumentaci obsaženou v žalobě a v následných podáních zasláných jeho právním zástupcem soudu.
16. Právní zástupce žalovaného na ústním jednání rovněž setrval na svém procesním stanovisku; měl za to, že žalobce je svým způsobem veřejně známá osoba, jelikož velmi často vystupuje v soudních sporech a tyto rozdmýchává *de facto* jen proto, aby se mohl soudit. Dovodil proto, že intenzita zásahu v tomto případě, tj. zveřejnění osobních údajů, je pro žalobce mírná. Taktéž konstatoval, že si žalovaný není vědom toho, že by na úřední desce zveřejňoval citlivé osobní údaje žalobce; jednalo se pouze o základní údaje vztahující se k jeho osobě.
17. Soud na jednání provedl dokazování, a to jednak čtením Stanoviska Úřadu pro ochranu osobních údajů (na č.l. 9 – 10 soudního spisu), kde byl rozebírán způsob, jakým mají být správně zveřejňovány listiny obsahující osobní údaje prostřednictvím internetu; printscreen webové stránky PC žalobce (na č.l. 11 soudního spisu), na němž byl patrný internetový odkaz na předmětnou veřejnou vyhlášku na webové stránce žalovaného. Žalobce k výzvě soudu předložil k důkazu i předmětnou veřejnou vyhlášku o možnosti převzít písemnost – usnesení o ustanovení opatrovníka ze dne 27. 6. 2014, č. j. DOP/4902/2014-Kar, kterou soud rovněž přečetl k důkazu, neboť nebyla součástí doloženého správního spisu. Jelikož žalovaný sporoval pravost printscreenu webové stránky PC žalobce, předložil žalobce k výzvě soudu i videozáznam pořízený ze svého PC, na němž byly zachyceny jednotlivé kroky, jejichž prostřednictvím žalobce (resp. dle žalobních tvrzení jeho přítel) navštívil webovou stránku žalovaného a našel zde odkaz na výše uvedenou veřejnou vyhlášku. Soud k důkazu tento videozáznam obsažený na nosiči CD přehrál. Do soudního spisu žalobce založil i tři printscreeny obrazovky žalobcova PC pořízené z videozáznamu a taktéž kopii stránky PC, z níž vyplývá, že úkony nahrané na videozáznam byly učiněny dne 14. 10. 2019. Žalobce ani právní zástupce žalovaného neměli k provedeným důkazům žádné námitky či připomínky; taktéž neuplatnili návrhy na doplnění dokazování.
18. K dotazu soudu učinili žalobce i právní zástupce žalovaného nesporným, že žalobci byl dopis s reakcí žalovaného na předžalobní upomínku doručen dne 22. 10. 2019. Žalobce potvrdil, že po obdržení tohoto dopisu již předmětnou veřejnou vyhlášku na internetu nenalezl.

V.

Posouzení žaloby

19. Městský soud v Praze ve věci postupoval v souladu s § 87 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění rozhodném (dále jen „s. ř. s.“) a jelikož rozhodoval pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.
20. Žaloba je důvodná.
21. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

22. Podle § 82 s. ř. s. „[k]aždý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.“
23. Podle § 84 odst. 1 s. ř. s. „[ž]aloba musí být podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo.“
24. Podle § 25 odst. 2 správního řádu „[d]oručení veřejnou vyhláškou se provede tak, že se písemnost, popřípadě oznámení o možnosti převzít písemnost, vyvěsí na úřední desce správního orgánu, který písemnost doručuje; na písemnosti se vyznačí den vyvěšení. Písemnost nebo oznámení se zveřejní též způsobem umožňujícím dálkový přístup. Patnáctým dnem po vyvěšení se písemnost považuje za doručenou, byla-li v této lhůtě splněna i povinnost podle věty druhé.“
25. Soud uvádí, že mezi účastníky je sporné nejen právní posouzení, nýbrž i řada skutkových okolností. Soud nicméně ze shodných tvrzení účastníků, jakož i z jimi předložených podání, listin a videozáznamu, zjistil, že prostřednictvím žalovaného byla žalobci doručována písemnost veřejnou vyhláškou podle § 25 správního řádu, a to tím způsobem, že žalovaný na své úřední desce vyvěsil oznámení o možnosti převzít písemnost, přičemž toto oznámení současně zveřejnil i na svých webových stránkách (elektronické úřední desce). K vyvěšení došlo dne 27. 6. 2014, písemnost se tedy patnáctý den po vyvěšení, tj. 14. 7. 2014, považovala za doručenou. Žalovaný poté odstranil odkaz („proklik“) na příslušný dokument (webovou stránku). Opomněl však, že dokument zůstal na jeho webovém serveru a webové vyhledávače jsou s to jej vyhledat a příslušnou webovou stránku přímo zobrazit. Žalobce v tomto opomenutí spatřoval nezákonný zásah, neboť v jeho důsledku bylo oznámení obsahující jeho osobní údaje nadále dostupné na serveru žalovaného a tímto způsobem docházelo k neoprávněnému zveřejňování jeho osobních údajů. Na základě předžalobní výzvy žalobce byl dokument z webových stránek žalovaným definitivně odstraněn.
26. Soud dodává, že při výše uvedené rekonstrukci skutkového děje považoval za zásadní (nedatovaný) dopis žalovaného vydaný pod č. j. ÚMCP1 456192/2019 a videozáznam pořízený z PC žalobce (resp. dle žalobních tvrzení jeho přítele). Žalobce dopis předložil soudu spolu s žalobou, žalovaný jej následně soudu doložil jako součást úplného spisového materiálu. Uvedeným dopisem žalovaný žalobci v reakci na jeho „předžalobní výzvu“ ze dne 14. 10. 2019 sdělil, že veřejná vyhláška o možnosti převzít písemnost byla žalovanému doručena Městským úřadem Podbořany na základě skutečnosti, že se tomuto správnímu orgánu nepodařilo předmětnou písemnost žalobci doručit na adresu pro doručování zřízenou v evidenci obyvatel; žalovaný byl vyzván k vyvěšení dokumentu na své úřední desce na základě skutečnosti, že se žalobcova doručovací adresa nacházela v jeho správním obvodu. Žalovaný uvedl, že doručoval v souladu se správním řádem; oznámení bylo vyvěšeno dne 27. 6. 2014; písemnost byla považována za doručenou dne 12. 7. 2014, resp. nejbližší následující pracovní den, tj. dne 14. 7. 2014; tento den byla z úřední desky taktéž sejmuta. Žalovaný v dopise uvedl, že již ode dne následujícího, tedy ode dne 15. 7. 2014, nebyl tento dokument vědomě vyvěšen na jeho úřední desce a nebylo tedy možné, aby se veřejnost k dokumentu dostala prostřednictvím úřední desky žalovaného. V dopise dále potvrdil, že součástí podání žalobce byl internetový odkaz, po jehož prokliknutí bylo možné si veřejnou vyhlášku zobrazit. Žalovaný vysvětlil, že tento stav nebyl záměrný, když se jednalo o technický problém způsobený zřejmě přechodem na nové řešení elektronické úřední desky umožňující dálkový přístup, který se již podařilo odstranit, za což se žalovaný též omluvil. Žalovaný současně odmítl tvrzení, že zveřejnil na internetu osobní údaje žalobce a dopustil se tak porušení práva na ochranu osobních údajů. Dodal, že internetové vyhledávače umožňují vyhledávání osobních údajů žalobce i bez zveřejnění na úřední desce, a to ve stejném rozsahu.

27. Soud je přesvědčen, že v kontextu dalších tvrzení účastníků, jakož i z jimi předložených důkazů, je s ohledem na znění výše uvedeného dopisu a na obsah videozáznamu nepochybné, že oznámení o možnosti převzít písemnost bylo z webových stránek žalovaného po doručení veřejnou vyhláškou žalovaným odstraněno nedostatečně. Z dopisu je přitom zřejmé, že minimálně ještě v den podání „předžalobní výzvy“ žalobcem, tj. dne 14. 10. 2019, byl předmětný dokument ze serveru žalovaného veřejně dostupný, za což se žalovaný omluvil a zjednal nápravu. Tuto skutečnost má přitom soud za prokázanou nejen dopisem žalovaného, nýbrž i videozáznamem z PC žalobce (resp. dle žalobních tvrzení jeho přítele) viz body 17. a 18. rozsudku. Na tomto místě soud k námitce žalovaného, již sporoval věrohodnost kopie printscreenu webové stránky PC žalobce (na č.l. 11 soudního spisu), konstatuje, že ji má za vyvrácenu právě tímto videozáznamem, jenž nebyl žalovaným sporován a přitom z něj jednoznačně vyplývá, že dne 14. 10. 2019 bylo možno na webovém serveru žalovaného nalézt odkaz na předmětnou veřejnou vyhlášku.
28. Soud zdůrazňuje, že mezi účastníky není sporné, že žalovaný byl (původně) oprávněn osobní údaje žalobce zveřejnit, když doručoval veřejnou vyhláškou. Mezi účastníky rovněž není sporu o tom, že oznámení o možnosti převzít písemnost obsahovalo jméno, příjmení, datum narození, adresu trvalého pobytu a doručovací adresu žalobce, resp. osobní údaje žalobce nezbytné za účelem doručení písemnosti veřejnou vyhláškou, což taktéž vyplývá z části předmětné vyhlášky založené v soudním spisu.
29. Soud se proto dále zabýval stěžejní námitkou žalobce, který tvrdil, že žalovaný měl povinnost řádně odstranit předmětný dokument, který obsahoval jeho osobní údaje, ze svých webových stránek v přiměřené době po doručení příslušné písemnosti veřejnou vyhláškou. Jinými slovy žalobce namítal, že žalovaný veřejnou vyhlášku o možnosti převzít písemnost, obsahující jméno a příjmení žalobce, datum narození žalobce, trvalý pobyt žalobce a doručovací adresu žalobce, zveřejňoval na své webové stránce nepřiměřeně dlouho.
30. Soud uvádí, že posuzovaný dokument obsahoval jméno, příjmení, datum narození, adresu trvalého pobytu a doručovací adresu žalobce. Podle ustanovení § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, jež byl platný a účinný v době zveřejnění, se osobním údajem rozumí jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže jej lze přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že o osobní údaj se jedná tehdy, pokud je na základě něho možné konkrétní osobu určit nebo kontaktovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2009, čj. 9 As 34/2008-68, č. 1844/2009 Sb. NSS, či ze dne 29. 7. 2009, čj. 1 As 98/2008-148, č. 1944/2009 Sb. NSS). Ani úprava pozdější učiněná zákonem č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, případně GDPR, na tom ničeho nemění. Předmětný dokument přitom obsahoval údaje, na jejichž podkladě mohl být žalobce nezaměnitelným způsobem identifikován, resp. kontaktován zcela nesporně. Soud uvádí, že posuzovaný dokument tedy obsahoval osobní údaje žalobce ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Ve světle uvedeného posouzení má soud obranu žalovaného ve věci postavenou na tvrzení, že se v případě žalobce jednalo pouze o základní osobní údaje nikoliv o citlivé osobní údaje, za irrelevantní.
31. Zpracováním osobních údajů se přitom rozumí mj. i jejich zveřejňování [§ 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů]. Zveřejněním osobním údajem se dle § 4 písm. l) zákona o ochraně osobních údajů rozumí osobní údaj zpřístupněný zejména hromadnými sdělovacími prostředky, jiným veřejným sdělením nebo jako součást veřejného seznamu. Umístění osobních údajů na třetím osobám neomezeně přístupných webových stránkách, které žalovaný provozoval a podléhaly jeho kontrole, lze jednoznačně podřadit pod pojem zpracování osobních údajů ve smyslu § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2018, č. j. 3 As 3/2017-38). Umístěním předmětného dokumentu, který

obsahoval osobní údaje žalobce, na webových stránkách žalovaného, proto došlo k jejich zveřejnění ve smyslu § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů. Z uvedeného vyplývá, že žalovaný byl při zpracování a zveřejnění osobních údajů žalobce správcem ve smyslu § 4 písm. j) zákona o ochraně osobních údajů. Vztahovaly se tak na něj povinnosti vyplývající ze zákona o ochraně osobních údajů. Zákonost zpracování osobních údajů pro účely doručování veřejnou vyhláškou je přitom dána tím, že se jedná o zpracování nezbytné pro dodržení právní povinnosti uložené žalovanému (§ 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů).

32. Soud dodává, že zákon o ochraně osobních údajů spočívá na tzv. zásadě omezení účelem, která je vyjádřena v § 5 odst. 1 písm. a), d), f), g) a h). Osobní údaje musejí být shromažďovány pro stanovené účely, výslovně vyjádřené a legitimní a nesmějí být dále zpracovávány způsobem neslučitelným s těmito účely. Současně osobní údaje nesmějí být zpracovávány pro (sekundární) účely neslučitelné s primárním účelem, přičemž slučitelnost je třeba vnímat úzce coby „přímou souvislost“ s původním účelem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2018, č. j. 9 As 198/2018-37).
33. Soud shrnuje, že žalovaný oprávněně a v souladu se zákonem zpracoval osobní údaje žalobce pro účely doručování veřejnou vyhláškou. Žalovaný tak splnil povinnost, stanovenou ve větě druhé § 25 odst. 2 správního řádu, a tím byla splněna i podmínka stanovená ve větě třetí tohoto ustanovení. Podle § 25 odst. 2 věta třetí správního řádu se tedy patnáctý den po vyvěšení, tj. dne 14. 7. 2014, daná písemnost považovala za doručenou. Žalovaný poté, co byl účel zpracování osobních údajů žalobce naplněn, předmětný dokument ze své úřední desky odstranil. Žalovaný jej však odstranil nedokonale, resp. nesprávně, když odstranil pouze odkaz či „proklik“ na daný dokument, ovšem dokument jako takový zůstal na serveru žalovaného nadále dostupný a bylo možné jej dohledat prostřednictvím webových vyhledávačů, popř. se znalostí původního odkazu. Soud konstatuje, že tato situace je bezesporu přičitatelná žalovanému, který při odstraňování dokumentu ze svých webových stránek po technické stránce pochybil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2020, č. j. 10 As 440/2019-35). Soud uzavírá, že žalovaný dřívější zveřejnění odstranil zcela zjevně nedostatečně, a proto se předmětný dokument nacházel na webových stránkách žalovaného i po dni 14. 7. 2014, a to minimálně až do dne 14. 10. 2019, kdy byl žalovaný na základě „předžalobní výzvy“ na tuto situaci žalobcem upozorněn. Žalovaný pak dokument ze svého webového serveru dodatečně řádně odstranil; když jak žalobce na ústním jednání potvrdil, že poté, co mu byla doručen dopis žalovaného dne 22. 10. 2019 již sporný odkaz, resp. předmětnou veřejnou vyhlášku, na internetu nenalezl.
34. Ze všeho shora uvedeného tedy vyplývá, že se na webových stránkách žalovaného předmětný dokument – oznámení o možnosti převzít písemnost, obsahující osobní údaje žalobce, nacházel i po více než pěti letech po doručení příslušné písemnosti veřejnou vyhláškou podle § 25 odst. 2 správního řádu.
35. Soud je přesvědčen, že doručením písemnosti žalobci veřejnou vyhláškou dne 14. 7. 2014 došlo k dosažení účelu zpracování osobních údajů a žalovaný měl neprodleně po tomto doručení předmětný dokument ze svých webových stránek odstranit, neboť jakékoliv další zpracování (zveřejňování) osobních údajů žalobce na webových stránkách žalovaného zákon nepředpokládá. Následné zveřejňování osobních údajů žalobce tak nepochybně překračovalo stanovený účel, pro který mohl žalovaný dané osobní údaje zpracovávat, čímž došlo k porušení práv žalobce. Městský soud v Praze má přitom za to, že pro posouzení věci je nepodstatné, že ke zveřejňování osobních údajů žalobce došlo pravděpodobně neúmyslně, pouhým technickým pochybením žalovaného; stejně tak je nepodstatné, zda byla příslušná webová stránka indexována či nikoli nebo zda bylo nutné ke zjištění údajů žalobce projít více odkazů či dokument přímo vyhledávat. Osobní údaje žalobce umístěné na webových stránkách žalovaného byly totiž po celou dobu trvání zásahu bezpochyby veřejně přístupné třetím osobám, a to právě z webového serveru žalovaného.

36. Soud závěrem konstatuje, že žaloba byla podána v zákonem stanovené objektivní i subjektivní lhůtě podle § 84 odst. 1 s. ř. s., neboť tvrzené zveřejňování údajů žalobce na webové stránce žalovaného je nutno považovat za trvající zásah, u něhož nemohou subjektivní ani objektivní lhůta pro podání žaloby uplynout před jeho ukončením (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18). K ukončení tvrzeného zásahu nedošlo dříve než dne 14. 10. 2019, kdy žalobce předžalobní výzvou upozornil žalovaného na nedostatečné odstranění předmětného dokumentu ze svých webových stránek. Žaloba byla podána 30. 10. 2019, tedy v rámci dvouměsíční subjektivní lhůty stanovené v § 84 odst. 1 s. ř. s. Je současně zřejmé, že ke dni podání žaloby neuplynula ani dvouletá objektivní lhůta.

VI.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

37. Soud uzavírá, že postup žalovaného, spočívající v nesejmutí oznámení o možnosti převzít písemnost – usnesení o ustanovení opatrovníka ze dne 27. 6. 2014, č. j. DOP/4902/2014-Kar, obsahující jméno a příjmení žalobce, datum narození žalobce, trvalý pobyt žalobce a doručovací adresu žalobce, z webové stránky žalovaného, dostupné na URL <https://www.praha1.cz/>, po doručení písemnosti veřejnou vyhláškou, byl nezákonný. Soud proto v souladu s § 87 odst. 2 s. ř. s. určil ve výroku I. tohoto rozsudku, že provedený zásah byl nezákonný.
38. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení, které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 2 000 Kč a náklady právního zastoupení za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, replika ze dne 20. 1. 2020), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3 100 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 3 x 3 100 Kč, čtyři paušální částky ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 3 x 300 Kč a DPH ve výši 2 142 Kč. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí 14 342 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši ve stanovené lhůtě k rukám zástupce žalobce, advokáta Mgr. Václava Voříška. Soud konstatuje, že zástupci žalobce nepřiznal náhradu nákladů řízení za podání ze dne 10. 7. 2020, neboť v něm byly pouze zopakovány již v žalobě uplatněné žalobní námitky a navrženy důkazy na jednání; dále soud toliko připomíná, že byť se ve věci konalo ústní jednání, právní zástupce žalobce se jej neúčastnil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. dubna 2021

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.